

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **F. B.**, t. č. x, zastoupeného JUDr. Tomášem Samkem, advokátem ve společnosti Holá, Janík, Samek advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Pražská 140, 261 01 Příbram I, proti žalované **Vězeňské službě ČR, Věznici Příbram**, se sídlem Dubenec 100, 261 15 Příbram, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Tomáši Samkovi, se p ř i z n á v á odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce celkem 12.342,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce podal dne 24. 6. 2013 u zdejšího soudu žalobu, kterou se podle svých slov domáhal „zrušení zamítavého stanoviska“ o přemístění žalobce do v. H. a „přikázání“ žalované „opětovného projednání s kladným stanoviskem o přemístění žalobce do v. H.“. Ve svém podání žalobce odkázal na § 7 odst. 1 a § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění vyhlášky č. 243/2006 Sb. (dále jen „řád výkonu trestu“) a uvedl, že se domáhá přemístění do věznice blíže domova a osob jemu blízkých. Ke svému podání přiložil mimo jiné kopii své žádosti o přemístění do v. H., adresované žalované. Ze žaloby nebylo zcela patrné, proti jakému úkonu správního orgánu žaloba směřuje a o jaké žalobní body je opřena.

Žalobce byl na základě své žádosti usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 7. 2013, č. j. 47 A 13/2013-30, osvobozen od soudních poplatků a byl mu ustanoven výše uvedený zástupce. Ten byl zároveň vyzván k odstranění vad žaloby.

Ustanovený zástupce dne 23. 9. 2013 doručil soudu podání, kterým žalobu doplnil. V něm uvedl, že se žalobce domáhá ochrany svých práv. Ze strany žalované došlo k jejich porušení tím, že nebylo žalovanou vydáno rozhodnutí takovou formou a postupem, který by zaručoval alespoň základní ochranu práv žalobce z hlediska zajištění přezkoumatelnosti a proporcionality takového rozhodnutí. Dále se zde mimo jiné uvádí, že žalovanou zaslané a do soudního spisu založené tiskopisy vedené v elektronické podobě v tzv. Vězeňském informačním systému nemohou být považovány za rozhodnutí, neboť nesplňují základní požadavky na podobu a strukturu rozhodnutí z hlediska zachování možnosti jeho přezkoumatelnosti. Navíc vydání takových „rozhodnutí“ nepředcházelo žádné formalizované řízení ani jinak zpětně přezkoumatelné postupy, kterými by rozhodující orgán zajistil objektivní zjištění skutečností potřebných pro rozhodnutí včetně stanoviska žalobce.

Z § 10 odst. 1 písm. b) řádu výkonu trestu je patrné, že žalovaná je povinna vydat o žádosti odsouzeného rozhodnutí, a to rozhodnutí splňující veškeré požadavky. Nevydáním rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení se žalovaná dostává do rozporu se zákonem č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 399/2012 Sb. (dále jen „zákon o výkonu trestu“) a prováděcím předpisem k němu. Zásahem žalované byl žalobce přímo a opakovaně zkrácen, a to nezákonným zásahem, neboť žalovaná nerozhodla o žádosti žalobce o přemístění do v.H., nevydala rozhodnutí, které by splňovalo alespoň základní znaky takového správního aktu, a naopak tak učinila opatřením, které nelze považovat za rozhodnutí. Ustanovený zástupce žalobce pak uvedl, že se žalobce domáhá ochrany svých práv „podáním žaloby ve smyslu ustanovení § 82 SŘS“ a navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by určil, že předmětným zásahem žalované byla porušena práva žalobce, zásah byl nezákonný a zakazuje se žalované v porušování žalobcových práv pokračovat.

K žalobě a jejímu následnému doplnění se vyjádřila rovněž žalovaná, podle které k žádostem žalobce o přemístění vždy připojila kladné doporučení a k přemístění nedošlo z kapacitních důvodů. S těmito důvody byl žalobce řádně seznámen.

Před věcným projednáním žaloby byl zdejší soud povinen zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení, bez čehož by žaloba nemohla být projednána. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nepřipustná a jako taková musí být odmítnuta.

Podle § 9 odst. 3 zákona o výkonu trestu provádí umístování odsouzených do jednotlivých věznic v souladu s rozhodnutím soudu o zařazení do určitého typu věznice generální ředitelství Vězeňské služby ve spolupráci s ředitelem věznice, ve které odsouzený nastoupil k výkonu trestu.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) řádu výkonu trestu se odsouzený přemístí do jiné věznice na dobu nikoliv přechodnou po vzájemné dohodě ředitelů věznic stejného základního typu uplatňujících obdobné programy zacházení s odsouzenými za účelem prohloubení výchovného vlivu výkonu trestu nebo na základě kladného rozhodnutí o žádosti odsouzeného nebo jemu blízkých osob.

Podle § 85 s. ř. s. je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

S ohledem na vady žaloby podané přímo žalobcem byl k jejich odstranění vyzván ustanovený zástupce. Ten ve svém podání žalobu výslovně označil za žalobu podle § 82 s. ř. s. a v tomto smyslu zároveň formuloval petit žaloby. Žalobu tedy soud musel posoudit jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Na druhou stranu však z obsahu doplnění žaloby plyne, že tento zásah je spatřován v tom, že žalovaná nevydala v rozporu s § 10 odst. 1 písm. b) řádu výkonu trestu o žádosti žalobce rozhodnutí. Z doplnění žaloby zároveň vyplývá, že takovéto rozhodnutí byla žalovaná povinna vydat a protože tak neučinila, zasáhla tím do práv žalobce. Zásahem, proti kterému žaloba směřuje, tak je nevydání rozhodnutí, ačkoliv podle žalobního tvrzení byla žalovaná povinna rozhodnutí vydat.

Prostředek soudní ochrany, jehož prostřednictvím je možné se ve správním soudnictví domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, představuje žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s.

Vzájemným vztahem těchto dvou žalobních typů (žaloby na ochranu před nezákonným zásahem a žaloby na ochranu proti nečinnosti) se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dospěl k závěru, že „[v] řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je soud povinen posoudit, před tím než přistoupí k věcnému přezkumu žaloby, zda se lze v daném případě domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.). Dospěje-li soud k závěru, že se žalobce může domáhat soudní ochrany žalobou nečinnosti (§ 79 s. ř. s.), je na místě žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítnout s ohledem na zásadu subsidiarity zásahové žaloby vyjádřenou v § 85 s. ř. s.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011-101).

Domáhá-li se tedy žalobce ochrany proti nevydání rozhodnutí žalovanou, která podle žalobního tvrzení byla k vydání takového rozhodnutí povinna, nepředstavuje prostředek ochrany žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s., nýbrž žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. Ochrany je tedy možné domoci se jiným právním prostředkem a žaloba žalobce na ochranu před nezákonným zásahem je z tohoto důvodu podle § 85 s. ř. s. nepřijatelná. V takovém případě soudu nezbylo nic jiného než žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

O odměně a náhradě hotových výdajů za zastupování ustanovenému zástupci žalobce bylo rozhodnuto podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. Částka v celkové výši 12.342,- Kč sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a replika podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.142,- Kč odpovídající 21% DPH (společnost, jejímž prostřednictvím ustanovený zástupce vykonává advokacii, je registrována jako plátce DPH, jak vyplývá z daňového portálu dostupného na www.mfcr.cz).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová